

Anonimizirana verzija

Prijevod

C-141/24 – 1

Predmet C-141/24

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

23. veljače 2024.

Sud koji je uputio zahtjev:

Tribunal judiciaire de Nanterre (Francuska)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

10. siječnja 2024.

Tužitelj:

TJ

Tuženik:

Direction régionale des finances publiques d'Ile de France et de Paris

TRIBUNAL
JUDICIAIRE DE
NANTERRE (SUD
OPĆE NADLEŽNOSTI
U NANTERREU,
FRANCUSKA)

■

TUŽITELJ

ODJEL ZA
GRAĐANSKA
PITANJA

1. vijeće

PRESUDA

TJ

[omissis]

92100 BOULOGNE-BILLANCOURT

DONESENA

10. siječnja 2024. [omissis]

[omissis] TUŽENIK

DIRECTION REGIONALE DES FINANCES
PUBLIQUES D'IDF ET DE PARIS (REGIONALNA
UPRAVA ZA JAVNE FINACIJE ZA ÎLE-DE-
FRANCE I PARIZ, FRANCUSKA)

[omissis]
75075 PARIS CEDEX 02

[omissis]

OPIS SPORA

- 1 Dopisom od 19. prosinca 2019. Regionalna uprava za javne financije za Île-de-France i Pariz uputila je osobi TJ, u skladu s člankom L.23 C livrea des procédures fiscales (Zakonik o poreznim postupcima), zahtjev za pružanje informacija i dokaza u pogledu sredstava u inozemstvu na dvama bankovnim računima [omissis], otvorenima u banci UBS u Luxembourg, za razdoblje od 2010. do 2014.

Osoba TJ na taj je dopis odgovorila dopisom od 20. veljače 2020., u kojem je iznijela informacije o svojoj situaciji.

- 2 Budući da je Regionalna uprava za javne financije za Île-de-France i Pariz smatrala da je taj odgovor nedostatan, u pismu opomene od 13. ožujka 2020. tražila je od tužitelja da podnese zatražena pojašnjenja u roku od 30 dana od dana primitka tog pisma [omissis] [nerelevantne pojedinosti].
- 3 Dopisom od 5. listopada 2020. Regionalna uprava za javne financije za Île-de-France i Pariz iznijela je prijedlog ispravka kojim se po stopi od 60 % oporezuje iznos od 1 147 856 eura, odnosno ukupan i najveći saldo sredstava na dvama prethodno navedenim bankovnim računima otvorenima u banci UBS Luxembourg u razdoblju od 2010. do 2014., konkretno 31. prosinca 2010., i to u skladu s člankom 755. codea général des impôts (Opći porezni zakonik).

Dopisom od 13. listopada 2020. osoba TJ dostavila je različite dokumente i izvatke iz banke USB Luxembourg kako bi pokušala dokazati stjecanje predmetnih iznosa tijekom razdoblja za koje je nastupila zastara.

- 4 U odgovoru od 12. studenoga 2020. Regionalna uprava za javne financije za Île-de-France i Pariz ustrajala je na naplati dodatnog poreza, s obzirom na to da, iako je moguće da su navedeni iznosi stečeni tijekom razdoblja za koje je nastupila zastara, treba dokazati njihovo podrijetlo.

Poreznim rješenjem od 15. prosinca 2020. nalaže se plaćanje dodatnog poreza, odnosno poreza na nasljedstvo u iznosu od 688 714 eura.

- 5 Osoba TJ podnijela je sporni prigovor 30. prosinca 2020., koji je odbijen odlukom porezne uprave od 30. lipnja 2021.
- 6 Novo porezno rješenje doneseno je 26. srpnja 2021. u kojem se nalaže plaćanje istog iznosa poreza na nasljedstvo (688 714 eura).
- 7 Aktom sudskog ovršitelja od 9. kolovoza 2021. osoba TJ pokrenula je postupak protiv Regionalne uprave za javne financije za Île-de-France i Pariz pred tribunalom judiciaire de Nanterre (Sud opće nadležnosti u Nanterreu) povodom tužbe za poništenje odluke o odbijanju prigovora od 30. lipnja 2021. i radi potpunog smanjenja poreza na nasljedstvo u iznosu od 688 714 eura i svih zateznih kamata, uvećanja i dodatnih sankcija.
- 8 U skladu s posljednjim zahtjevom osobe TJ, koji je 10. listopada 2022. dostavljen Regionalnoj upravi za javne financije za Île-de-France i Pariz, ta osoba od tribunala judiciaire de Nanterre (Sud opće nadležnosti u Nanterreu) zahtijeva da:

Najprije,

- poništi odluku o odbijanju prigovora od 30. lipnja 2021. koju je donijela Regionalna uprava za javne financije za Île-de-France i Pariz;
- naloži potpuno smanjenje poreza na nasljedstvo u iznosu od 688 714 eura i svih zateznih kamata, uvećanja i dodatnih sankcija;

Podredno, ako i dalje postoji dvojba u pogledu toga jesu li članak L.23 C Zakonika o poreznim postupcima i članak 755. Općeg poreznog zakonika usklađeni s pravom Unije,

- [omissis] [zahtjev da se Sudu Europske unije uputi prethodno pitanje, sastavljeno na sličan način kao prvo pitanje u izreci];
- naloži privremeno izvršenje;

Podrednije, ako tribunal judiciaire de Nanterre (Sud opće nadležnosti u Nanterreu) treba potvrditi sporni porez u cijelosti ili djelomično,

- odbije privremeno izvršenje odluke koju treba donijeti u skladu s člankom 514-1 codea de procédure civile (Zakonik o građanskom postupku) kako bi se izbjeglo nanošenje teške i nepopravljive štete tužitelju dok se o pravnom pitanju koje ističe ne odluči u posljednjem stupnju;

U svakom slučaju,

– naloži Regionalnoj upravi za javne financije za Île-de-France i Pariz plaćanje 10 000 eura na temelju članka 700. Zakonika o građanskom postupku i snošenje svih troškova postupka.

- 9 Osoba TJ tvrdi da odluka o odbijanju koju je porezna uprava donijela u pogledu njezina prigovora predstavlja povredu slobode kretanja kapitala zajamčene člankom 63. stavkom 1. Ugovora o funkcioniranju Europske unije i treba je poništiti već na temelju tog razloga.

U potporu toj tvrdnji poziva se na presudu Suda Europske unije donesenu 27. siječnja 2022. (Sud, 27. siječnja 2022., predmet C-788/19), u skladu s kojom je proglašeno da se slobodi kretanja kapitala protivi španjolska porezna odredba, koju osoba TJ smatra sličnom odredbama predviđenima člankom L.23 C Zakonika o poreznim postupcima i članka 755. Općeg poreznog zakonika zato što bi one de facto dovele do toga da se bez vremenskog ograničenja može isključiti zastara u pogledu odluke porezne uprave koja se odnosi na neprijavljene iznose na bankovnom računu otvorenom u inozemstvu.

Naime, tvrdi da stajalište porezne uprave, prema kojem se na sredstva stečena više od deset godina prije provođenja nadzora primjenjuje „kazneni porez” po stopi od 60 % jer ta uprava smatra da nisu dokazani podrijetlo sredstava i načini njihova stjecanja, dovodi do toga da se navedenu upravu oslobodi od obveze poštovanja desetogodišnjeg roka zastare predviđenog u skladu s člankom L.181-0 A Zakonika o poreznim postupcima, koji već odstupa od trogodišnjeg općeg roka zastare pravâ od datuma upisa akta, iako se ni člankom L.23 C Zakonika o poreznim postupcima ni člankom 755. Općeg poreznog zakonika ne predviđa da poseban slučaj oporezivanja iz članka L.23 C Zakonika o poreznim postupcima čini iznimku od navedenih pravila o zastari.

Naposljetku, osoba TJ navodi da je u ovom slučaju sporna sredstva stekla prije 30 godina, u razdoblju kada je živjela u Gruziji, te da je danas očito nemoguće pronaći bankovnu dokumentaciju o njezinim aktivnostima u Gruziji prije 1991. s obzirom na, s jedne strane, protek vremena od nastanka činjenica o kojima je riječ i, s druge strane, političku i upravnu nestabilnost koja je u toj državi zavládala nakon pada Berlinskog zida 1989. U tim okolnostima zahtjev za dokazivanje podrijetla iznosa stečenih prije više od 30 godina predstavlja, prema njezinu mišljenju, jednostavno uskraćivanje prava obrane poreznom obvezniku.

Slijedom toga, osoba TJ smatra da je u slučaju da tribunal judiciaire de Nanterre (Sud opće nadležnosti u Nanterreu) dvoji u pogledu toga jesu li članak L.23 C Zakonika o poreznim postupcima i članak 755. Općeg poreznog zakonika usklađeni s pravom Unije, Sudu Europske unije potrebno uputiti prethodno pitanje u tom pogledu.

- 10 U skladu s posljednjim zahtjevom Regionalne uprave za javne financije za Île-de-France i Pariz, koji je 3. veljače 2023. dostavljen osobi TJ, ta uprava od tribunala judiciaire de Nanterre (Sud opće nadležnosti u Nanterreu) zahtijeva da:

- odbije cijeli zahtjev osobe TJ;
- potvrdi obvezu plaćanja dodatnih poreza;
- potvrdi odluku o odbijanju od 30. lipnja 2021.;
- naloži osobi TJ snošenje svih troškova postupka.

11 Kao prvo, porezna uprava podsjeća na to da je postupak predviđen člankom L.23 C Zakonika o poreznim postupcima dio cilja suzbijanja utaje poreza, odnosno cilja u općem interesu čiju ustavnu vrijednost priznaje Conseil constitutionnel (Ustavno vijeće, Francuska). Stoga nastoji potaknuti porezne obveznike da poštuju svoje obveze prijavljivanja i da pokažu transparentnost prema upravi kako bi pridonijeli većoj predanosti u ispunjavanju poreznih obveza. Pojašnjava i da taj postupak ne predstavlja sankciju ili kaznu, nego se njime samo nastoji utvrditi i obračunati porez.

Kao drugo, tvrdi da iz odredbi članka 755. Općeg poreznog zakonika i onih članka 71. Zakonika o poreznim postupcima proizlazi da oporezivi događaj za porez na prijenos vlasništva bez naknade na koji se odnosi prvonavedena odredba nastaje u slučaju izostanka odgovora ili nedostatnog odgovora na zahtjeve za pružanje informacija ili dokaza predviđene člankom L.23 C Zakonika o poreznim postupcima u rokovima predviđenima tim člankom, tako da u ovom slučaju, s obzirom na to da je zahtjev za pružanje informacija upućen 19. prosinca 2019. i da je rok upravi za ispravak poreza počeo teći 24. rujna 2020., na taj datum nije nastupila zastara u pogledu odluke uprave s obzirom na članak L.181-0 A Zakonika o poreznim postupcima.

Naposljetku, porezna uprava navodi da je Sud Europske unije u presudi na koju se poziva tužitelj sankcionirao nepostojanje zastare koje proizlazi iz predviđenog mehanizma, kao i neproporcionalnost sankcija i novčanih kazni u odnosu na one predviđene za slične povrede. Međutim, navodi, s jedne strane, da se na povredu zakonskih obveza predviđenih člancima 1649 A, 1649 AA i 1649 AB Općeg poreznog zakonika, koja dovodi do primjene spornog sustava oporezivanja, primjenjuju pravila o zastari i, s druge strane, da povreda zakonskih obveza predviđenih člancima 1649 A, 1649 AA i 1649 AB Općeg poreznog zakonika u ovom slučaju ne zahtijeva izricanje nikakve sankcije, s obzirom na to da se predviđenim mehanizmom samo utvrđuje porezna osnovica, dok se oporezivanje po stopi od 60 % provedeno u skladu s člankom 755. Općeg poreznog zakonika ne kažnjava ni zateznim kamatama ni poreznim sankcijama. Iz toga zaključuje da se francuskim sustavom oporezivanja sredstava u inozemstvu stoga osigurava pravedna ravnoteža između poštovanja obveza predviđenih pravom Zajednice i cilja u općem interesu suzbijanja međunarodne utaje poreza.

12 [omissis]

13 [omissis] [pojednosti o postupku]

OBRAZLOŽENJE

A) Pravo Europske unije

- 14 U skladu s člankom 63. stavkom 1. Ugovora o funkcioniranju Europske unije: „U okviru odredaba određenih ovim poglavljem, zabranjena su sva ograničenja kretanja kapitala među državama članicama te između država članica i trećih zemalja.”

Usto, člankom 65. Ugovora o funkcioniranju Europske unije određuje se da:

„1. Odredbe članka 63. ne dovode u pitanje pravo država članica:

(a) da primjenjuju odgovarajuće odredbe svojeg poreznog prava kojima se pravi razlika između poreznih obveznika koji nisu u istom položaju u pogledu mjesta boravišta ili mjesta ulaganja njihova kapitala;

(b) da poduzimaju sve nužne mjere za sprečavanje povrede nacionalnih zakona i drugih propisa, osobito u području oporezivanja i bonitetnog nadzora financijskih institucija, odnosno da utvrđuju postupke za prijavu kretanja kapitala radi pribavljanja administrativnih ili statističkih podataka ili da poduzimaju mjere koje su opravdane razlozima javnog poretka ili javne sigurnosti. [...]

3. Mjere i postupci iz stavaka 1. i 2. ne smiju biti sredstvo proizvoljne diskriminacije ili prikrivenog ograničenja slobodnog kretanja kapitala i platnog prometa kako je utvrđeno u članku 63.”

- 15 Prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda Europske unije, ograničenja kretanja kapitala, u smislu članka 63. stavka 1. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, predstavljaju mjere koje nalaže država članica, a koje mogu odvratiti, spriječiti ili ograničiti mogućnosti ulagatelja te države da ulažu u drugim državama (Sud, 26. rujna 2000., Komisija/Belgija C-478/98, t. 18.; Sud, 23. listopada 2007., Komisija/Njemačka, C-112/05, t. 19.; Sud, 26. svibnja 2016., NN (L) International, C-48/15, t. 44.).

- 16 Europska komisija podnijela je 23. listopada 2019. Sudu Europske unije tužbu radi utvrđenja da je Kraljevina Španjolska povrijedila svoje obveze time što je predvidjela posljedice neispunjenja obveze prijave dobara ili prava koja se nalaze u inozemstvu uporabom „obrasca 720” koje su neproporcionalne s obzirom na cilj koji se nastoji postići španjolskim zakonodavstvom.

Europska komisija tvrdila je da se sustavom uspostavljenim u Kraljevini Španjolskoj:

– predviđa da neispunjenje obveze pružanja informacija o dobrima i pravima koja se nalaze u inozemstvu odnosno nepravodobno podnošenje „obrasca 720”

dovodi do kvalifikacije te imovine kao „neopravdane kapitalne dobiti”, a da se pritom nije moguće pozvati na zastaru;

– u slučaju neispunjenja obveze pružanja informacija o dobrima i pravima koja se nalaze u inozemstvu ili nepravodobnog podnošenja „obrasca 720” automatski izriče razmjerna novčana kazna u iznosu od 150 %, uz paušalne novčane kazne koje su strože od sankcija koje su općim sustavom sankcija predviđene za slične povrede.

17 U presudi donesenoj 27. siječnja 2022. (Sud, 27. siječnja 2022., predmet C-788/19), Sud Europske unije podsjeća na to da:

– potreba osiguranja učinkovitosti poreznog nadzora i cilj suzbijanja utaje poreza i izbjegavanja njegova plaćanja među važnim su razlozima u općem interesu kojima se može opravdati uvođenje ograničenja sloboda kretanja (osobito Sud, 11. lipnja 2009., X i Passenheim-van Schoot, C-155/08 i C-157/08, t. 45. i 46.; Sud, 15. rujna 2011., Halley, C-132/10, t. 30.),

– kad je riječ o kretanju kapitala, člankom 65. stavkom 1. točkom (b) Ugovora o funkcioniranju Europske unije usto se predviđa da se člankom 63. Ugovora o funkcioniranju Europske unije ne dovodi u pitanje pravo država članica da poduzimaju sve nužne mjere za sprečavanje povrede njihovih nacionalnih zakona i drugih propisa, osobito u području oporezivanja,

– sama okolnost da porezni obveznik rezident ima dobra ili prava izvan državnog područja države članice ne može opravdati opću pretpostavku o postojanju utaje poreza i izbjegavanja njegova plaćanja (osobito Sud, 11. ožujka 2004., de Lasteyrie du Saillant, C-9/02, t. 51.; Sud, 7. studenoga 2013., K, C-322/11, t. 60.), tako da propisom kojim se presumira postojanje prijevargona ponašanja samo zato što su ispunjeni uvjeti koji su njime predviđeni, ne dajući nikakvu mogućnost poreznom obvezniku da tu pretpostavku obori, u načelu se prekoračuje ono što je nužno za ostvarivanje cilja suzbijanja utaje poreza i izbjegavanja njegova plaćanja (osobito Sud, 3. listopada 2013., Itelcar, C-282/12, t. 37. i navedena sudska praksa),

– iako je na državama članicama da, u nedostatku usklađenosti u pravu Unije, odaberu sankcije koje im se čine primjerenima u slučaju povrede obveza koje su njihovim nacionalnim zakonodavstvima predviđene u području izravnog oporezivanja, one su ipak svoju nadležnost dužne izvršavati poštujući to pravo i njegova opća načela te, slijedom toga, poštujući načelo proporcionalnosti (osobito Sud, 12. srpnja 2001., Louloudakis, C-262/99, t. 67. i navedena sudska praksa),

– temeljni zahtjev pravne sigurnosti protivi se tomu da javna tijela mogu neodređeno vrijeme izvršavati svoje ovlasti kako bi okončala nezakonitu situaciju (vidjeti po analogiji u području tržišnog natjecanja presudu od 14. srpnja 1972., Geigy/Komisija, 52/69, t. 21.),

- iako nacionalni zakonodavac može propisati duži rok zastare radi osiguranja učinkovitosti poreznog nadzora te suzbijanja utaje poreza i izbjegavanja njegova plaćanja u vezi s prikrivanjem imovine koja se nalazi u inozemstvu, pod uvjetom da taj rok nije duži od onog što je nužno za postizanje tih ciljeva uzimajući u obzir, među ostalim, mehanizme razmjene informacija i administrativne pomoći među državama članicama (vidjeti presudu od 11. lipnja 2009., X i Passenheim-van Schoot, C-155/08 i C-157/08, EU:C:2009:368, t. 66., 72. i 73.), isto ne može vrijediti za uvođenje mehanizama koji u praksi dovode do toga da se razdoblje tijekom kojeg je oporezivanje moguće produži na neodređeno vrijeme ili omogućuju da se zastara koja je već nastupila dovede u pitanje.
- 18 Sud Europske unije tako poziva da se poštuje načelo proporcionalnosti između potrebe da se zajamči slobodno kretanje kapitala među državama članicama te između država članica i trećih zemalja predviđeno člankom 63. Ugovora o funkcioniranju Europske unije i potrebe da se osigura učinkovitost poreznog nadzora te cilj suzbijanja utaje poreza i izbjegavanja njegova plaćanja.
- 19 U tom predmetu o kojem je odlučivao, Sud Europske unije smatrao je da je Kraljevina Španjolska, time što je:
- predvidjela da neispunjenje odnosno nepotpuno ili nepravodobno ispunjenje obveze pružanja informacija o dobrima i pravima koja se nalaze u inozemstvu dovodi do oporezivanja, kao „neopravdane kapitalne dobiti”, neprijavljenih prihoda koji odgovaraju vrijednosti te imovine, pri čemu se nije moguće pozvati na zastaru;
 - za neispunjenje odnosno nepotpuno ili nepravodobno ispunjenje obveze pružanja informacija o dobrima i pravima koja se nalaze u inozemstvu propisala razmjernu novčanu kaznu u visini od 150 % poreza izračunanog na iznose koji odgovaraju vrijednosti tih dobara odnosno prava, koju je moguće kumulirati s paušalnim novčanim kaznama, i
 - za neispunjenje odnosno nepotpuno ili nepravodobno ispunjenje obveze pružanja informacija o dobrima i pravima koja se nalaze u inozemstvu propisala novčane kazne čiji je iznos nerazmjeran sankcijama predviđenima za slične povrede u isključivo nacionalnoj situaciji te čiji ukupni iznos nije ograničen,
- povrijedila obveze koje ima na temelju članka 63. Ugovora o funkcioniranju Europske unije i članka 40. Sporazuma o EGP-u.

B) Nacionalno pravo i sudska praksa

- 20 Na temelju članka 1649 A drugog stavka Općeg poreznog zakonika, fizičke osobe, udruge i društva koja nemaju oblik trgovačkih društava, s boravištem ili poslovnim nastanom u Francuskoj, dužni su istodobno s poreznom prijavom prijaviti i podatke o bankovnim računima koji su otvoreni, čiji su vlasnici, kojima se koriste ili koji su zatvoreni u inozemstvu.

Člankom L.23 C Zakonika o poreznim postupcima određuje se da, ako se obveza predviđena člankom 1649 A drugim stavkom Općeg poreznog zakonika nije poštovala barem jednom tijekom deset prethodnih godina, uprava može od fizičke osobe na koju se ta obveza primjenjuje, neovisno o postupku ispitivanja osobne porezne situacije, zatražiti da u roku od 60 dana podnese sve informacije ili dokaze o podrijetlu i načinima stjecanja sredstava koja se nalaze na računu ili su navedena u ugovoru o životnom osiguranju.

Ako osoba nije pružila dostatan odgovor na zahtjeve za pružanje informacija ili dokaza, uprava joj upućuje pismo opomene u kojem se navodi da svoj odgovor treba dopuniti u roku od 30 dana te se pojašnjava koje su dopune odgovoru potrebne.

U skladu s člankom L.71 Zakonika o poreznim postupcima, u slučaju izostanka odgovora ili nedostatnog odgovora na zahtjeve za pružanje informacija ili dokaza predviđene člankom L.23 C u rokovima predviđenima u tom članku, osoba se oporezuje po službenoj dužnosti u uvjetima predviđenima člankom 755. Općeg poreznog zakonika, kojim se određuje da se smatra da sredstva koja se nalaze na računu u inozemstvu, u smislu članka 1649 A drugog stavka, ili su navedena u ugovoru o kapitalnim ulaganjima ili ugovoru slične prirode sklopljenom u inozemstvu, u smislu članka 1649 AA, te čije podrijetlo i načini stjecanja nisu dokazani u okviru postupka predviđenog člankom L.23 C Zakonika o poreznim postupcima, predstavljaju, dok se ne dokaže suprotno, imovinu stečenu bez naknade na koju se, nakon datuma isteka rokova predviđenih tim člankom L.23 C, primjenjuje porez na prijenos vlasništva bez naknade po najvišoj stopi navedenoj u tablici 111. iz članka 777., odnosno stopi od 60 % koja je primjenjiva na darovanja između srodnika iznad četvrtog stupnja i između osoba koje nisu u srodstvu.

Ta su davanja izračunana na temelju najveće vrijednosti sredstava koja se nalaze na računu ili su navedena u ugovoru koja je poznata upravi, tijekom deset godina koje su prethodile slanju zahtjeva za pružanje informacija ili dokaza predviđenog člankom L.23 C Zakonika o poreznim postupcima, umanjene za vrijednost sredstava čije su podrijetlo i načini stjecanja dokazani.

Člankom L.181-0 A Zakonika o poreznim postupcima određuje se da se, iznimno od članka L.180 prvog stavka i članka L.181, pravo uprave na ispravak poreza i davanja koji su navedeni u tom članku može ostvarivati u roku od deset godina od godine u kojoj je nastao oporezivi događaj za te poreze ili ta davanja kad se obračunavaju na dobra ili prava navedena u člancima 1649 A, 1649 AA i 1649 AB Općeg poreznog zakonika, osim ako je nastanak obveze obračuna poreza ili davanja koji se odnose na odgovarajuća dobra ili prava jasno naveden u dokumentu koji je upisan ili službeno podnesen ili, za porez na nekretnine, u prijavi i priložima navedenima u članku 982. tog zakonika.

- 21 U presudi donesenoj 16. prosinca 2020. trgovačko vijeće Coura de cassation (Kasacijski sud, Francuska) pojasnilo je da oporezivi događaj odgovara datumu

isteka rokova predviđenih člankom L.23 C Zakonika o poreznim postupcima i predstavlja početak desetogodišnjeg roka zastare utvrđenog člankom L.181-0 A Zakonika o poreznim postupcima (trgovačko vijeće, 16. prosinca 2020., br. 18-16.801).

- 22 [omissis]
- 23 [omissis] [nacionalna sudska praksa koja se odnosi na ustavnost odredbi članka L.23 C Zakonika o poreznim postupcima i članka 755. Općeg poreznog zakonika]

C) Prethodna pitanja nužna za rješavanje spora

- 24 Iz prethodno navedenih elemenata proizlazi da navedene odredbe omogućuju poreznom obvezniku da obori pretpostavku prema kojoj sredstva u inozemstvu koja nisu prijavljena u skladu s postupkom predviđenim člankom L.23 C Zakonika o poreznim postupcima, te čije podrijetlo i načini stjecanja nisu dokazani, nakon predviđenog postupka razmjene informacija s poreznom upravom, [čine imovinu stečenu bez naknade na koju se primjenjuje porez na prijenos vlasništva bez naknade po najvišoj stopi] i da usto ocjena koju uprava provede o dokazima koji su joj podneseni provodi podliježe nadzoru suda u slučaju da je porezni obveznik osporava.
- 25 Osim toga, svrha sustava predviđenog člankom L.23 C Zakonika o poreznim postupcima i člankom 755. Općeg poreznog zakonika nije sankcionirati poreznog obveznika koji je porezni rezident u Francuskoj i koji ima sredstva u inozemstvu, a koji je povrijedio obvezu prijave, primjenom kaznene stope, nego utvrditi poreznu osnovicu i obračunati porez i to, u nedostatku dostatnog dokaza o podrijetlu i načinima stjecanja spornih sredstava, tako da se na tu osnovicu primijeni najveća opća porezna stopa koja se može utvrditi za prijenos vlasništva bez naknade.
- 26 Usto, povreda sporne obveze prijave sankcionira se izricanjem novčane kazne predviđene člankom 1736. stavkom IV. Općeg poreznog zakonika ili člankom 1766. tog zakonika (novčana kazna od 1500 eura po neprijavljenom računu ili predujmu koja može iznositi do 10 000 eura ako se račun nalazi u državi ili u području koje s Francuskom nije sklopilo ugovor o administrativnoj pomoći radi suzbijanja utaje poreza i izbjegavanja njegova plaćanja koji omogućuje pristup bankovnim podacima).
- 27 Kad je riječ o tim različitim aspektima, u pogledu francuskog sustava ne ističu se prigovori koji se navode u pogledu sustava uspostavljenog u Kraljevini Španjolskoj na koji se odnosi presuda koju je 27. siječnja 2022. donio Sud Europske unije (Sud, 27. siječnja 2022., predmet C-788/19), kojem je Europska komisija podnijela tužbu.

- 28 Međutim, ovaj sud napominje da je zakonodavac uveo produljeni rok zastare u trajanju od deset godina, koji odstupa od općeg prava i koji, iako se ne čini da zbog svojeg trajanja prekoračuje ono što je nužno za ostvarivanje ciljeva koje je utvrdio zakonodavac, ipak omogućuje upravi, zbog toga što počinje na dan isteka rokova predviđenih člankom L.23 C Zakonika o poreznim postupcima, drugim riječima, na dan koji nije povezan s danom stjecanja sredstava u inozemstvu i godinama u kojima se te iznose normalno trebalo oporezovati, da zatraži od poreznog obveznika da dokaže podrijetlo i načine stjecanja navedenih sredstava, uključujući ako su ušla u njegovu imovinu više od deset godina prije provedbe postupka predviđenog člankom L.23 C Zakonika o poreznim postupcima, odnosno tijekom razdoblja u kojem je nastupila zastara i bez vremenskog ograničenja.

Stoga pita koje su posljedice učinka neprimjenjivosti zastare do kojih dovodi taj sustav za načelo slobodnog kretanja kapitala zajamčeno člankom 63. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, kako ga tumači Sud Europske unije, osobito u presudi donesenoj 27. siječnja 2022. (Sud, 27. siječnja 2022., predmet C-788/19).

- 29 Od tribunala judiciaire de Nanterre (Sud opće nadležnosti u Nanterreu) stoga se traži da uputi Sudu Europske unije sljedeća pitanja:

[omissis] [tekst pitanja navedenih u izreci]

SLJEDOM NAVEDENOG,

Tribunal judiciaire de Nanterre (Sud opće nadležnosti u Nanterreu) [omissis] [pojediniosti o postupku]

Uzimajući u obzir članak 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije,

Upućuje Sudu Europske unije sljedeća prethodna pitanja:

Prvo pitanje: Treba li načelo slobodnog kretanja kapitala zajamčeno člankom 63. Ugovora o funkcioniranju Europske unije tumačiti na način da se njime omogućuje oporezivanje po službenoj dužnosti, predviđeno odredbama članka 755. Općeg poreznog zakonika, sredstava koja se drže u inozemstvu, koja nisu bila prijavljena u skladu s postupkom predviđenim člankom L.23 C Zakonika o poreznim postupcima te čije podrijetlo i načini stjecanja nisu bili dokazani, iako ima učinak neprimjenjivosti zastare kad porezni obveznik dokaže da su ta sredstva ušla u njegovu imovinu tijekom razdoblja za koje je nastupila zastara?

Drugo pitanje: U slučaju niječnog odgovora na to pitanje, treba li na temelju toga zaključiti da treba poništiti svaki postupak ispravka koji se temelji na prethodno navedenim odredbama, čak i ako u slučajevima koje nadzire porezna uprava nije došlo ni do kakvog učinka neprimjenjivosti zastare?

[omissis] [prekid postupka, pojediniosti o postupku]